

KVAZI

Jeden zlý polda.
Jeden mrtvý polda.
A jeden týden na záchranu světa.

SERGEJ LUKJANĚNKO

ARGO
TRITON

Sergej Lukjaněnko
KVAZI

KBAZI

Copyright © Sergey Lukianenko 2016
Translation © Konstantin Šindelář, 2018
Cover photo © Fotokita/Bigstock.com
© Stanislav Juhaňák - Triton, 2018
© Argo, 2018

ISBN 978-80-7553-589-4 (Juhaňák Stanislav - Triton)
ISBN 978-80-257-2633-4 (Argo)

Stanislav Juhaňák - Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

SERGEJ LUKJANĚŇKO

SERGEJ LUKJANĚNKO

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON
ARGO

Kapitola první

Vojna a příměří

Byl to příjemný dvůr, čistý a dobře udržovaný. Nové dětské hřiště s travním kobercem pod skluzavkami a houpačkami, záhony se spoustou květů, okrasné jezírko, lavičky pod starými zelenajícími se stromy a v rohu dokonce prostor pro kuřáky – plastová budka, chráněná ze tří stran před větrem. Je možné, že obyvatelé domu vážně chodí sem, místo toho, aby kouřili na balkonech nebo na krytém zápraží? A dokonce i v zimě? Tak tomu se mi tedy opravdu nechce věřit!

Soudě podle všeho ale museli dům s takovým dvorem obývat samí dobří a veselí lidé. Na hřišti s houpačkami by měla povykovat děcka, na lavičkách by měli sedět stařečkové a stařenky a probírat své stařečkovské a stařenkovské záležitosti a uprostřed dvora by měla sedět tlustá zrzavá kočka a vylizovat si srst.

No dobrá, tak nemusí být zrovna zrzavá. Ať si je klidně černá.

„Byl to takový ošklivý zvuk,“ řekla správkyně domu.

„Ošklivý, to znamená co?“ zajímal jsem se. „Ué-ué-éé?“

Správkyně se zachvěla. Byla to robustní, podsaditá žena, která nevypadala, že by měla sklony k hysterickým zachvatům. Ostatně, už jí muselo být hodně přes padesát a působila dojmem, že má ledasco za sebou.

„Ne, až tak ošklivý ne,“ řekla. „Bum!“

„Bum?“ Upřel jsem na ni ironický pohled.

Správkyně nafoukla tváře a vydechla:

„Piť!“

Skutečně to vzdáleně připomínalo zvuk výstřelu.

„Odkud to zaznělo?“ zeptal jsem se.

„Z okna.“ Správkyně ukázala nahoru, na balkon ve druhém patře. Balkonové dveře byly pootevřené. „Byla jsem tady u zdi a...“ Zaváhala.

„Kouřila jste,“ přikývl jsem.

„Nesmíme se moc vzdalovat od domu,“ začala se ospravedlňovat správkyňě. „Stála jsem tady, všude byl klid, a pak najednou: ‚Pif!‘ Šla jsem nahoru. Ozvalo se to z profesorova bytu...“

Když to říkala, tvář se jí mírně zachvěla. Pochyboval jsem ale, že by skrývala nějaký zločin. Mohlo se jednat o něco milostného, ale na druhou stranu, proč by si měl „profesor“ něco začínat s někým tak starým a nehezkým? Taky v tom mohla být nevraživost. Vůči profesorovi? Ne... Ale musí to s ním mít nějakou souvislost...

No nic, tohle nechme na později.

„Neotevírá?“

Správkyně zavrtěla hlavou. „Neotevírá! Ale do práce nešel. Jeho žena... Ta odešla hned ráno, ale on zůstal.“

Aha. No jistě. Takže ona nemá ráda profesorovu manželku. Což, to se stává.

„Jeho žena odešla ještě před ‚bum-pif‘?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekla správkyňě s neskrývanou lítostí v hlase.

„A kdo tam s ním tedy zůstal?“

„Nikdo.“

Pracovní verze událostí se už pomalu začínala rýsovat. A nebyla moc pěkná.

„Tak tedy... Podezřelý zvuk jste uslyšela...“ Podíval jsem se na hodinky. „Před čtyřiceti sedmi minutami.“

„To je hodně,“ povzdechla si správkyňě.

„Jmenuje se Viktor Aristarchovič?“ ujistil jsem se.

„Viktor Aristarchovič.“ Správkyně přikývla. Ve tváři se jí teď zračil nefalšovaný smutek. „Byt číslo dvacet čtyři.“

Správkyně už zřejmě měla na to, co se přihodilo, jasný názor. A já byl zvyklý názorům žen, které ještě jezdívaly do lesů sbírat houby a bobule, důvěřovat.

„Zůstaňte dole,“ řekl jsem. „A kdyby něco... volejte mým kolegům.“

Přikývla a zeptala se: „A nemám třeba zavolat domovníka?“

„Zavolejte,“ dovolil jsem jí, načež jsem vešel do domu a začal stoupat po schodech. Patra jsou tu nízká, takže si vystačím i bez výtahu, a aspoň cestou zkontroluju situaci.

Dům zevnitř vypadal stejně hezky jako zvenčí. Všude čisto, na okenních parapetech květiny, žádné nedopalky a graffiti na stěnách. Bydlí tu samí slušní lidé s dobře vychovanými dětmi... I když ne, tady je jeden nápis, sice přetřený bílou barvou, ale na zdi pořád dobře viditelný: „HNUZNÝ KVAJZLI!“

S obsahem sdělení sice souhlasím, ale stejně by se po stěnách čmárat nemělo.

Dveře bytu číslo dvacet čtyři byly také pěkné. Samozřejmě kovové, ale zvenčí obložené dřevem. Se dvěma zámky. A kukátkem. Všechno, jak se sluší a patří.

Upřímně řečeno jsem už měl dost informací na to, abych zavolač čistící čet. Ale to, co by se stalo po jejím příjezdu, se mi nezamlouvalo.

Odepnul jsem si od opasku vysílačku a stiskl tlačítko.

„Tady komisař Denis Simonov, smrtelné případy. Nacházím se na adrese: Poslední ulička, dům číslo dva, byt dvacet čtyři. Zdá se, že se zevnitř ozývá slabé sténání a volání o pomoc!“ oznámil jsem hlasitě. „Podnikám kroky nezbytné pro vniknutí do bytu.“

A než se dispečer vzpamatoval a stačil něco říct, znovu jsem si připevnil vysílačku k opasku a vytáhl pistoli.

Není nic hloupějšího než se pokoušet prostřelit zámek. Dveře se mohou zaklínit tak, že už s nimi nepohne vůbec nic. Nebo se vám kulka odrazí rovnou do hlavy. Ale na vybranou... na vybranou já teď prostě...

Vteřinku jsem se pozorně díval na dveře a pak jsem do nich šťouchl hlavní.

Plynule se otevřely. Vůbec nebyly zamčené, jen pečlivě přivřené.

Měl jsem štěstí. Musel to být opravdu inteligentní člověk, tenhle Viktor Aristarchovič. Nechat dveře otevřené, když se chystáte zastřelit, je opravdu, ale opravdu kultivované.

„Viktore Aristarchoviči!“ zavolač jsem pro jistotu do šerého bytu. „Bylo otevřeno! Mohu dál?“

Ticho.

Ano, správkyně domu zřejmě slyšela dobře a moje domněnka byla správná.

S pistolí v napřažené ruce jsem vstoupil do bytu. Nalevo... Napravo... V předsíni čisto. Vlastně tu opravdu bylo hodně čisto – všechno uklizené, každá věc na svém místě. Buďto je profesorova manželka skutečně pořádkumilovná, anebo si platí dobrou hospodyni. Osobně sázím na druhou variantu.

V předsíni bylo hned několik dveří.

Za jedněmi se nacházela toaleta. Čisto.

Za dalšími chodbička, vedoucí do kuchyně. Taky čisto – jen zápach připálené kávy ve vzduchu. Elektrický sporák byl kvalitní a vypnul se sám, ale konvice na kávu ztmavla a její plastové držadlo se částečně roztavilo.

No, tím tedy odpadají i poslední pochybnosti.

Z kuchyně vedly další dveře – do obývacího pokoje. Opatrně jsem tam nakoukl. V místnosti se zataženými závěsy vládlo přítomno.

Ale i tady bylo čisto.

Vyrazil jsem napříč obývacím pokojem. Cestou jsem se neustále otáčel doprava doleva a pečlivě naslouchal. V televizi běžel zpravodajský kanál s vypnutým zvukem. Dveře na chodbu, další toaleta (čisto), dveře do ložnice – čisto. Malý pokojík se dveřmi do předsíně a ještě dvěma dalšími. To je mi tedy ale důmyslný půdorys, pomyslel jsem si. Dalo by se tu z fleku hrát na schovávanou. Takové byty nesnáším.

Dveře... Další ložnice. Dětská? Ale ne – ložnice dospělého. Takže manželé tedy spali v oddělených ložnicích? Aristokrati jedni...

A úplně poslední dveře...

Ještě jsem je ani neotevřel a už jsem pocítil ten zápach – slabý zápach střelného prachu, krve a ještě něčeho ostře kořenitého. Byl to zápach, který jsem znal opravdu důvěrně.

Přehodil jsem si pistolí do levé ruky a pravačkou jsem vytáhl z pochvy mačetu. Pak jsem dveře kopnutím otevřel.

Bylo tu o něco světleji, zato krev a sračky smrděly přímo příšerně.

Profesor Viktor Aristarchovič stál u otevřených dveří na balkon a vedle něho leželo na podlaze velké překocené křeslo. On sám se mírně kymácel a pocukával hlavou, skloněnou na stranu. Je to tak vždycky – všichni na začátku nedokážou udržet hlavu, což mě, abych se přiznal, přímo děsně irituje. Profesor měl na sobě hodně obyčejné domácí oblečení – staré pomačkané tepláky a modrou kostkovanou košili, na zádech potrhanou a ztmavlou krví. Když jsem vstoupil do místnosti, začal se ke mně pomalu otáčet.

„Proč ses střelil do srdce, ty tůnto?“ řekl jsem a vykročil k němu. „Měl sis mířit na kebuli. Nemusel by ses trápit a mně by ubylo práce.“

Profesor mi samozřejmě neodpověděl. Vlastně těžko říct, jestli se vážně trápil – v jeho nehybné, našedlé tváři se nezračily žádné emoce. No, samozřejmě kromě hladu. Zaostřil na mě pohled hluboko zapadlých kalných očí a lačně vycentil zakrvácené zuby. Z nějakého důvodu jsem si Viktora Aristarchoviče představoval jako staršího pána, ale on ve skutečnosti umřel docela mladý – nebylo mu víc než čtyřicet. Když mě profesor uviděl, tlumeně záupěl: „Ué-é-ééu,“ a pokusil se projít rovnou skrz stůl. Ten byl ale pevný, masivní, s deskou potaženou kůží a těžkými skříňkami po stranách. To se ví, že profesor projít nedokázal, ale pořád se o to úporně snažil – přešlapoval na místě a natahoval ke mně ruce.

Na začátku jsou tupí jako polena.

„No, nedá se nic dělat. Zaútočil jsi na mě a já byl nucen se bránit,“ oznámil jsem mu a zvedl pistoli. Něco mě ale znepokojovalo. Něco tady bylo špatně...

„Úúúú-ééé!“ zavyl profesor tesklivě, jako by snad jeho mrtvý mozek dokázal pochopit, že se blíží skutečná a definitivní smrt. Zakrvácená ústa se otevřela ještě šířeji.

Zakrvácená!

Prudce jsem se otočil doleva a přitom přemýšlel, co se mi teď asi zaboří do těla – prsty anebo zuby.

Ale zatím bylo všechno v pořádku.

Ten druhý byl skutečně tady. Ožvýkaný, potrhaný a zkrvavený třicátník – můj vrstevník. Hrdlo měl prokousnuté,

košili rozervanou a pořádný kus břicha mu chyběl. Muž se převaloval v kaluži tmavé krve, kopal nohama, přejížděl rukama po kluzkých parketách a upřeně na mě zíral. Pak se jeho ústa s děsivou nevyhnutelností otevřela a muž zavyl:

„Eú-eú-ué!“

Zdá se, že jsem vstoupil v pravou chvíli. Zatím se ještě teprve snažil zvednout. Tak co se tu vlastně přihodilo? Profesor nebyl sám... Výstřel ho zasáhl do srdce... A támhle se na podlaze válí pistole, celá od krve.

To fakt nedává smysl.

Vrah zastřelil profesora a pak si počkal, až povstane a zahryzne ho?

I když mám pocit, že jsme už něco takového snad dokonce řešili. Zločin z vášně...

„Tak teď už tím spíš žádný cavyky,“ řekl jsem profesorovi a přistoupil ke stolu. Viktor Aristarchovič sebou zazmítal, dal jednu ruku dolů a začal škrábat nehty na desku stolu, jako by se ke mně snažil přitáhnout.

Rozmáchl jsem se a jedinou ranou mačety jsem mu usekl hlavu.

Otočil jsem se a zamířil k muži, kterému se už mezitím podařilo zvednout na všechny čtyři. Upřímně řečeno, je to fakt pohodlná poloha. Pro mě.

„Ú-úé?“ zaskučel muž.

Přimhouřil jsem oko a jediným seknutím utal hlavu i jemu.

Toť vše.

Svět je zase o něco čistší.

Tedy, kromě téhle pracovny. Fakt nezávidím tomu, kdo ji bude uklízet. Aspoň že tady nejsou žádné koberce.

Schoval jsem pistoli a znovu vzal do ruky vysílačku – však už mi taky dobré dvě minuty vibrovala u pasu.

A vtom jsem za svými zády uslyšel šramot.

To tady jako byli dokonce tři?

Byl jsem samým překvapením jako zabrzděný, a tak jsem se otočil pomalu a nespěšně.

V balkonových dveřích stál statný muž středního věku v pomačkaném staromódním obleku a prohlížel si moje

dílo. Zpočátku – když jsem se na něho díval proti světlu – jsem ho považoval za člověka.

Pak jsem si ale všiml šedomodré kůže.

Byl to kvazi. Byl to zkurvený kvazi!

Okamžik jsme se na sebe dívali.

A pak se všechno začalo dít hrozně rychle, jak už to v takových případech bývá.

Upustil jsem vysílačku a popadl pažbu pistole. Kvazi přeskočil stůl, jednou rukou mi sevřel zápěstí pravačky, v níž jsem držel mačetu, a druhou mě uchopil za levé zápěstí, aby mi znemožnil vytáhnout pistoli. Mlčky jsme spolu zápolili. Byl silný, jak už jeho plemeno bývá, ale já byl příliš našťvaný a vyděšený, než abych povolil.

Hlavou jsem ho vši silou udeřil do tváře a zároveň jsem ho kolenem nakopl mezi nohy. Kvazi ucouvl, zlomek vteřiny váhal a pak se vrhl k balkonovým dveřím. Instinktivně jsem zaklekl a dvakrát vystřelil za ním, ale už ve chvíli, kdy jsem mačkal spoušť, mi bylo jasné, že ho v té rychlosti netrefím.

Kvazi se neotočil, přehoupl se přes zábradlí a spadl dolů.

Když jsem se vyřítit na balkon, kvazi zrovna vybíhal ze dvora. Jeho statná postava se jen mihla a hned zmizela za rohem vedlejšího domu.

Měl jsem dost rozumu, abych už po něm nestřílel. A taky abych za ním neskákal. Nejsem kvazi a desetimetrová výška pro mě není žádná legrace...

Podíval jsem se dolů, jestli je tam správkyně. Ale před krytým zápražím nikdo nestál.

Zatraceně! „Soudruhu komisaři!“ ozvalo se od dveří bytu. „Soudruhu komisaři, jste v pořádku?“

„Nejsem soudruh!“ opáčil jsem a schoval pistoli do pouzdra. „Ale v pořádku jsem.“

Vrátil jsem se na místo, odkud jsem střílel na kvazi, a v duchu odhadl úhel. Vypadalo to, že kulky letěly kamsi vysoko nahoru, a ne do oken sousedních domů. Díkybohu za moje policejní reflexy a nízkou zástavbu v centru.

„Viktore Aristarchoviči...“ vzlykla tesklivě správkyně, když stanula ve dveřích pracovny. „Ach, Viktore Aristarchoviči, jak jste jen mohl! Proč jste...“

Střelil jsem po ní pohledem a dospěl k závěru, že to myslí naprosto upřímně. Za jejími zády přešlapoval domovník – mladý Tádžik s lopatou. Ne, s lopatou ne, opravil jsem se vzápětí. Byl to rýč, a to pořádně nabroušený. Pochvalně jsem Tádžikovi pokynul.

„Neviděla jste tohohle... druhého?“ Špičkou boty jsem šťouchl do useknuté hlavy.

„Ne!“ Správkyně rázně zavrtěla hlavou. „Ne, ne! Ten dovnitř nešel! Od chvíle, co odešla profesorova paní, jsem byla celou dobu na místě. A dovnitř nikdo nešel!“

„Určitě máte ve vstupu kameru, že ano?“ řekl jsem. „Takže se nebojte, podíváme se, co a jak...“

„Já ho viděl,“ řekl Tádžik a naprázdno polkl. Rusky mluvil čistě a bez přízvuku – ten kluk určitě vyrůstal už tady v Moskvě. „Šel přes dvůr hodně brzo ráno, zrovna když jsem vyvážel popelnice.“

Znovu jsem se podíval na správkyni.

„Směna mi začala v sedm,“ řekla spěšně. „Přes noc tady zrovna dneska nikdo nebyl, ale vstupní dveře bývají zamčené, takže snad jediné že by ho pustil někdo z nájemníků...“

„Nikdo vás z ničeho neobviňuje,“ řekl jsem. „Přijdeme tomu na kloub. A zatím opusťte místo činu, prosím.“

A teprve poté, co správkyně a domovník – s rýčem stále v pohotovosti – opustili byt, dovolil jsem si znovu zapnout vysílačku.

* * *

Náš policejní okrsek je malý. To proto, že se nachází v centru. Jistě, i tady žijí lidé a taky je tu všude okolo spousta obchodů a kanceláří. Ale s okrajovými panelákovými čtvrtěmi se to přece jen nedá srovnávat. Práce je míň a to znamená, že je tu taky míň personálu. A ti, kteří tady pracují, se navíc převážně zabírají zloději a podvodníky.

Zato na smrtelné případy tady máme jen jednoho jediného člověka.

Mě.

„Denisi, uvědomuješ si, že jsi tady u nás jediný, kdo řeší smrtelné případy? Tak uvědomuješ si to, nebo ne?“

Podíval jsem se na šéfkou stanice a přikývl. „Ano, Amino Indrisovno. Uvědomuji.“

Pokud je šéfkou policejní stanice žena, je to zlé. A pokud je to žena z Orientu, je to naprostá hrůza. Ne snad proto, že by se žena nebo orientální žena na takové pozici nevyrovnala mužům. Kdepak, naprosto se jim vyrovná. Ale aby dokázala, že má na to, velet několika desítkám drsných chlapů, musí žena (a tím spíš orientální žena) dlouho a pečlivě dávat najevo, že i ona má koule – ocelové koule, co váží pěkných pár kilo. Jenže ve chvíli, kdy už o tom nikdo ani v nejmenším nepochybuje, má dotyčná žena tuhle svoji drsnost vrytou natolik hluboko pod kůží, že se jí nedokáže zbavit.

„Tak jak je kurva možný, kapitáne, že máš na dvacet výjezdů ke smrtelným případům třináct bezhlavých mrtvol?“

„Je to nebezpečná práce, Amino Indrisovno,“ řekl jsem, a příliš pozdě si uvědomil, že jsem jí tím jenom přihrál na smeč.

„Ach, tak nebezpečná?!“ zvolala podplukovnice Dauletidinová s podezřelým soucitem v hlase. „Ale nepovídej! Chudáčku, ty ses asi hodně bál, že ano?“

A přitom je to taková pěkná ženská. V nejlepším věku. Má manžela. A tři děti... Kdy je jenom stačila porodit? To by mě zajímalo, jestli doma taky velí ona? Anebo je doma všechno, jak se sluší a patří, a hlavní slovo má manžel?

„Amino Indrisovno, je to moje vina,“ povzdechl jsem si. „Ale považte, vůbec nic nenasvědčovalo tomu, že by... Správkyně měla podezření, že se profesor zastřelil. Já dospěl ke stejnému závěru. Při vstupu do bytu jsem dodržoval všechna bezpečnostní opatření... Profesor už povstal, jenže jakmile jsem se natáhl pro síť, další se na mě vrhl zezadu! A profesor najednou zrychlil – najedl se, a však víte, jak dovedou být rychlí, když se najedí...“

„Je mi jasné, že lžeš,“ řekla podplukovnice opovržlivě. „I když ne ve všem... O tom druhém jsi vážně neměl potu-

chy. Ale i tak jsi je mohl jenom znehybnit. O tom nepochybuju.“

Povzdechl jsem si.

„Seš fajn chlap, Denisi,“ řekla Amina Indrisovna nečekaně a já rázem strnul. „Opravdu tě nechci propustit. Ale už na tebe přišly tři stížnosti od kvazi.“

„Dvě!“ opravil jsem ji.

„Tři. Kvůli tomu basketbalistovi. Pak ohledně kluka, co ho srazilo auto. A nakonec teď – kvůli profesorovi a jeho vrahovi.“

„Kdy to sakra stihli?“ zamumlal jsem a horečně přemítal.

„Teď odpoledne, ještě ses ani nestačil vrátit na stanici.“ Šéfka se zamračila – ani ona zřejmě nepočítala s tím, že by kvazi mohli zareagovat tak rychle. „Když jsi ty povstance zkrátal o hlavu, nebyl tam poblíž ještě někdo další?“

„Nikde ani živáčka,“ opáčil jsem.

„Je to zlé. Opravdu, ale opravdu zlé,“ řekla Amina Indrisovna a začala přecházet po kanceláři sem a tam. Seděl jsem tam jako nějaký školáček a po očku ji pozoroval. „Norma definitivní úmrtnosti při zadržování povstanců činí dvacet procent. U tebe je to šedesát pět. Takže tě prostě musím propustit. V nejlepším případě – v tom nejlepším, Denisi! – bych tě mohla upíchnout k nějakému papírování. Chtěl bys?“

Mlčel jsem. Kdyby mi hodlala sdělit, že budu propuštěn nebo přeřazen, tak by si všechny tyhle řeči nechala od cesty. Pokud by už bylo o všem rozhodnuto, neztrácela by čas a rovnou by mi to oznámila.

„Další možnosti nejsou?“ zeptal jsem se, aniž bych zvedl ruku.

„Budeš pracovat ve dvojici jako na všech normálních stanicích.“

To bylo nepříjemné. Ale taky to bylo to nejmenší zlo.

„Když jinak nedáte...“ Povzdechl jsem si. „Ale pokud vím, tak teď zrovna nemáme nikoho volnýho. Takže s kým bych měl teda...“

„S tím si nemusíš lámat hlavu,“ odpověděla šéfka. „Kvazi naštěstí sami přišli se svým návrhem.“ Stiskla tlačítko na

malém pultu před sebou a zavelela: „Pošlete mi sem Michaila Ivanoviče.“

Dveře kanceláře se otevřely a dovnitř vstoupil... Evidentně Michail Ivanovič.

Statný muž středního věku ve starém saku s širokými klopami.

S šedomodrou kůží.

Kvazi.

Ten samý, po kterém jsem dneska ráno střílel.

Najednou jsem měl pocit, že se mi vnitřnosti proměnily v jeden velký kus ledu.

„Michaile Ivanoviči, seznamte se. Tohle je komisař Denis Simonov, náš odborník na smrtelné případy,“ řekla Amina Indrisovna. „Velice horlivý.“

„Všiml jsem si,“ řekl kvazi a podal mi ruku. „Michail Ivanovič.“

Ve tváři neměl vůbec žádné emoce. Kde by se tam taky vzaly – vždyť je to kvazi! Ani ironii, ani zlost, ani škodolibost.

„Michail Ivanovič teprve dnes dorazil zpoza Okruhu,“ pokračovala Amina Indrisovna. „Má velmi dobrá doporučení, je to... Michaile Ivanoviči, byl jste přece příslušníkem bezpečnostních složek, než jste... Chci říci v minulém... V minulosti?“

Bylo příjemné vidět, že i naše drsná šéfka může upadnout do rozpaků.

„Ve mém minulém životě jsem byl okrskářem,“ řekl Michail Ivanovič. „Okrskovým inspektorem. V malém městečku Myškino v Jaroslavlské oblasti.“

Pořád tam stál s rukou nataženou mým směrem a zíral na mě.

„Denisi Igoreviči!“ zavrčela šéfka.

Zvedl jsem se a podal kvazi ruku.

„Denis Simonov, kapitán, smrtelné případy,“ řekl jsem.

A potřásl si rukou s mrtvákem, na něhož jsem dnes neúspěšně střílel.

Michailova ruka byla silná (není divu) a horká (což se rozumí samo sebou). Kvazi mají běžnou tělesnou teplotu třicet sedm celých devět. A taky jsou alespoň o polovinu, ne-li rovnou dvakrát silnější než běžný člověk.

„Jsem si jistý, že najdeme společnou řeč,“ pronesl kvazi.
„Můžete mi říkat Míšo.“

„Určitě,“ odpověděl jsem s úsměvem. „A vy mi zase můžete říkat Deny.“

Upřeně jsme se na sebe dívali, ruce pevně stisknuté.

„No, to je milé,“ řekla šéfka pochybovačně. „Tak to jsem ráda. V tom případě byste možná mohli společně uzavřít ten případ, kterému se od rána věnuje Denis? Abyste se trochu szil s prostředím... Promiňte, Michaille Ivanoviči!“

„Nic se nestalo,“ odpověděl kvazi, aniž by se k ní otočil. „Nemám žádné předsudky vůči slovu ‚žít‘. Koneckonců, je to jen slovo. Půjďme, Deny?“

„Pojďme, Míšo!“ řekl jsem.

Kancelář naší drsné orientální šéfky jsme opustili ruku v ruce. Já se široce usmíval a Michail se na mě pozorně díval.

Na chodbě nebyla ani noha.

Vzdálili jsme se na dva kroky od dveří a zastavili se.

„Takže?“ zeptal se jednoslovně kvazi.

„Jestli se někomu třeba jenom slůvkem zmíníš...“ zašeptal jsem.

Bohužel čekal na pokračování. A tak jsem musel pokračovat:

„Tak tě pošlu, kam správně patříš, mrtvolo.“

„Mrtvého není tak snadné zabít, mladíku,“ řekl Michail Ivanovič, starý kvazi, který teprve ráno přijel do Moskvy ze Zemí mrtvých.

„Vím, jak na to,“ odfrkl jsem si.

Pokrčil rameny.

A v příštím okamžiku jsem byl najednou přitisknutý ke zdi a moje nohy se houpaly dobrého půl metru nad podlahou. Starý mrtvý okrskář mě držel jednou rukou, a to s takovou silou, že sako mé uniformy, do kterého zaryl prsty, praskalo ve švech, zatímco z mojí košile začaly odletovat knoflíky.

„Zabít kvazi, to není jako useknout hlavy nerozumným dětem, Denisi,“ řekl chladně.

Ale vlastně mi to tak jenom připadalo. Neřekl to ani chladně, ani nijak jinak. Mrtví neumí milovat a neumí nenávidět.

„Mrkni dolů!“ zachraptěl jsem.

Sklopil zrak.

Hlaveň mé pistole se mu zespoda opírala o bradu a můj prst spočíval na spoušti.

„Napotřetí už neminu,“ řekl jsem.

„Nejspíš ne,“ souhlasil kvazi.

A pustil mě.

Zřítíl jsem se na podlahu, bolestivě si narazil paty a málem se kousl do jazyka. Ale na nohou jsem se udržel. A dokonce i pistole v mojí ruce dál mířila víceméně přesně.

„Máme jen dvě možnosti,“ oznámil kvazi klidně. „První – jdu zpátky a sděluji podplukovnici Dauletidinové, čeho jsem se dnes ráno stal svědkem. Jak jsi naprosto zbytečně uťal hlavy dvěma povstancům, místo toho, abys je znehybnil a předal nám pro povznesení. Zabil jsi dva potenciálně inteligentní tvory, kapitáne.“

„To bys musel nejdřív dokázat,“ zašeptal jsem.

„Kvazi nelžou a všichni to vědí,“ řekl Michail Ivanovič. „A druhá možnost – pustíme z hlavy vzájemné předsudky a nevraživost a začneme...“

„Nový život?“ dodal jsem co možná nejžízlivěji.

„Chtěl jsem říct, že začneme od nuly,“ opáčil kvazi. „Ale to, co navrhuješ, pasuje stejně dobře, děkuji.“

Odmklčel se.

I mně chvíli trvalo, než jsem promluvil.

„Kolik je vám let, Michaille?“

„Vážně mi můžeš říkat Míšo... Zemřel jsem v roce dva tisíce sedmnáct, to mi bylo šedesát čtyři. Povznesl jsem se hodně rychle, doslova během týdne. Budeme-li tedy vycházet z mého lidského data narození, je mi sedmdesát čtyři.“

„Takže jste jeden z úplně prvních, Michaille?“

Přikývl a mlčky čekal, až budu pokračovat.

„Mně je třicet,“ řekl jsem. „Když to všechno začalo, byl jsem dvacetiletý usoplenec, kolem kterého zešílel svět. A viděl jsem... viděl jsem ledasco. Nenávidím vás. Jak povstane, tak i povznesené. Všichni jste jedna pakáz – nemrtví.“

Michail Ivanovič dál nehybně stál a hleděl mi do očí.